

Munc dimittis. Тѣзи сж се наричали „голѣма К.“—за разлика отъ тѣзи, които се извлѣчени отъ стария заветъ и се наричали „малка К.“. К-итѣ принадлежатъ къмъ псалмовитѣ пѣснопѣния, а псалмистъ се наричатъ сжщо К. 2) Презъ срѣдно-вѣковието — набожни или религиозни пѣсни — на обикновенъ народенъ езикъ.

Кантилена, ит. cantilena или cantilene — откъслекъ или мелодия съ пѣвучъ характеръ; а сжщо при инструменталното изпълнение, когато трѣбва да се предаде пѣвучестъ на мелодията.

Кантино, ит. cantino — най-високата струна въ лютната и цигулката.

Кантио, ит. cantio — пѣене.

Канто, ит. canto = пѣене; най-високата гласова партия въ една многогласна композиция. (Гл. Кантусъ).

Канторъ, лат. cantor — пѣвецътъ, учителътъ, и ржководителътъ на хора при по-голѣмитѣ църкви. Лайпцигската „Томаскирхе“ и „Дрезденското Кройцкирхе“ сж имали и иматъ до сега и училище за пѣвцитѣ-хористи. Йох. Себ. Бахъ е билъ К. на първата отъ 1723 до смъртта си — (1750). Французското название „Maitre de Chapelle“ е почти равнозначно на К.

Кантусъ, лат. cantus = пѣене, мелодия—най-високия гласъ, който води мелодията въ една многогласна композиция. Въ двугласнитѣ творби на XII в.. К. е билъ тенорътъ—К. (firmus) — заетъ отъ нѣкой хоралъ, надъ който се е поставялъ единъ по-високъ гласъ—Дискантусъ.Cantus firmus—лат. (ит. canto fermo) се нарича мелодията, или темата, служаща за основа на една многогласна композиция. Презъ XIV и XV в. всички контрапунктни църковни меси сж били изграждани върху единъ С. firmus, който композистъ измѣня и развива, но винаги запазвайки основната мелодия.

Кантусъ планусъ, лат. cantus planus — се е наричало презъ срѣдновѣковието григорианското църковно пѣние, което е било означавано съ хорални ноти — противоположно на cantus mensuralis — музика, която е била означавана мензурно, т. е. чрезъ отбелязване нотнитѣ трайности.

Канцона, ит. canzone, фр. chanson — лирически пѣсни, раздѣлени на нѣколко станси, отъ които последниятъ е най-късътъ. Канционитѣ на XIV и XV в. сж пѣсни съ инструменталенъ съпроводъ. Въ сборниците отъ композиции на 3 и 4 гласа—въ началото на XVI в., тѣ се смѣсватъ съ фротолитъ и стромботитъ, но следъ това ги замѣстватъ мадригалитѣ и канцонетитѣ. Има мадригали отъ това време, писани сжщо на станси отъ Петрарка и отъ поети на италианското възрождане (ренесансъ). К. — или канцонета, (умалително отъ К.) презъ XV в. сж се наричали пѣсни съ просто контрапунктично сложение, имачи народенъ характеръ. Тогава французскитѣ шансони сж били многогласни, и сж се различавали отъ мадригалитѣ по лекия си хумористиченъ характеръ. Сега тѣ сж повечето едногласни, и съ инструменталенъ съпроводъ. Такива сж днесъ и италианскитѣ К-ни. Чрезъ пренасянето имъ отъ лютниститѣ и органиститѣ — за тѣзи инструменти презъ XVI в., канционитѣ приематъ форма и на инструментална музика, прилична на ричеркариитѣ. К-та и канцонетата се срещатъ като заглавия и въ инструменталната музика на по-новото време — за творби, въ които преобладава пѣсенна мелодия (напр. канцонетата въ цигулковия концертъ на Чайковский).

Канъ, Робертъ — Kahn, Robert — значителенъ компонистъ, род. 21 юли 1865 въ Манхаймъ, ученикъ на Килъ и Лахнеръ въ Берлинъ и Райнбергеръ въ Мюнхенъ, отъ 1897 е професоръ по композиция въ Берлинската висша музикална школа. К. е предимно пѣсневъ компонистъ, който пише и хубава камерна музика, въ строго класически духъ, съ известно влияние отъ Брамсъ. Творби: 5 триа (едното кларинетово), 2 струнни квартета, 3 клавирквартета, клавирквинтетъ; серенада за обой, хорна и пиано; 3 сонати за цигулка и пиано; 2 сонати за виолончелъ и пиано; сюита за цигулка и пиано; по единъ концертъюркъ за цигулка и пиано, съ оркестъръ; „Мохамедова пѣсенъ“, „Буреносна пѣсенъ“, и „Празднична пѣсенъ“ — за хоръ и оркестъръ; пѣснева игра „Лѣтна вечеръ“; дуети; пѣсни за женски хоръ